

TEATRUL DE OPERETĂ

POVESTE DIN CARTIERUL DE VEST

de Leonard Bernstein

Într-o atmosferă de tensiune și de violență, cu mare artă produsă și condusă de realizatorul spectacolului, iubirea tragică a acestor Romeo și Julieta moderni, care sînt Tony și Maria din *Povestea* lui Leonard Bernstein, străbate, ca o superbă cometă, firmamentul brăzdat de stelele cizătoare ale prietenilor și urii, întrecerilor cinstite și luptelor ucigăse dintre americanii „Toreni” și portoricanii „Bechini”. Aici rezidă întreaga frumusețe și noblete a montării, care demonstrează (nu pentru prima oară, dar întia dată cu asemenea forță) în ce măsură o trupă — obligată de condiția definitorie a genului practicat îndeobște să stîrcească, aproape scară de scară, risul spectatorilor — este capabilă și să zguduie pînă la lacrimi același public.

Stilul unitar și foarte personal al montărilor Operetei bucureștene, care reunește într-o singură, largă clasă de spectacole toate lucrările puse în scenă — lăsîndu-le, totodată, libertatea să-și afirme, fiecare, individualitatea — se impune și de astă dată, printr-o cursivitate specială a discursului (mai evidentă, poate, decît altelei, pentru că e vorba de un discurs ce se compune, caleidoscopic, din multe, foarte multe tablouri scurte), prin structura scenografică (cucerind acum pentru acțiune un numai din largimea și profunzimea scenei, ei și din înălțimea ei), printr-o tot mai pronunțată ștergere a granițelor între specializările inițiale ale tuturor artiștilor, în vederea constituirii unei trupe omogene de „interpreți totali”. Împlinind abil elementul de sugestie cu cel de autenticitate, detaliul realist și cel cu valoare de simbol, Hristofenia Cazacu construiește un New York mărginaș, cu familiarele lui ziduri coșcovite, pe care tinerii îndrăgostiți își scriu numele, cu tipicele lui scări metalice exterioare, cu eternele lui lizi de gunoi, toate, dispuse cu

un deosebit simț al ritmului compoziției plastice; în această audiență sînt plasate, rînd pe rînd, locurile acțiunii (un bar sau o pivniță, un atelier de croitorie sau un bodeon), dezvăluite priverilor în urma fugarei acoperiri, doar pe jumătate, a scenei (procedeu specific montărilor Operetei). Spațiul este invadat, cînd pe nesimțite, cînd eruptiv, de cele două grupuri rivale, care se înfruntă într-un dans — mereu altul, mereu altfel, mereu dinamic și plin de fantezie; partitura coregrafică creată de Mihaela Atanasie ne farmecă (și îi farmecă pe artiști) pînă la a ne convinge că, toți, sînt balerini. Dar, iată, dansul se oprește și intră în joc cuvintele: cuvinte spuse cu sinceritate și forță a sentimentului, cu intonații și accente juste, cu naturalețe; după cum interpretarea regizorală a lui George Zaharescu ne-a convins că acei ce le rostesc sînt, toți, actori. Dar vorbele, la rîndul lor, lasă locul muzicii și, la un semn al dirijorului Liviu Cavassi, descoperim că acei care evoluează sub bagheta lui sînt, de fapt, cîntăreți. Sau și cîntăreți. Descoperim în vocea de înaltă calitate a lui Alexandru Ionuță inflexiuni noi, plusul de expresivitate și de căldură ce denotă progresul ferm și continuu al artistului; în rîndul și în jocul pline de candoare și de sensibilitate ale Constanței Cîmpeanu, ea și în acelea vibrînd de vigoare și de temperament ale lui Vali Niculescu, același profesionalism, aceeași prospețime, aceeași dărnire dintotdeauna; în evoluțiile lui Eugen Savopol și George Niculescu, surpriza realizării desăvîrșite, captivante, a unor personaje total diferite de cele create pînă acum, de acești artiști și de alții, pe scena Operetei. În sfîrșit, în contribuțiile tuturor celorlalți (rînd pe rînd și simultan) cîntăreți, actori și dansatori, truda și pasiunea, efortul și bucuria pe care le presupune trecerea unui foarte dificil examen, care marchează depășirea cu încă o treaptă a limitelor știute ale veșnic tinerii (dar căutînd mereu să întinerească încă...) operele, *Povestea din cartierul de vest* este, pentru Teatrul de Operetă, povestea îndrăznelii și a efortului creator, pe deplin răsplătite, acum, de împlinirea unor năzuințe mai vechi, pe care spectacolul acesta o marchează.

Luminița Vartolomei